

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl samosoudkyní JUDr. Miroslavou Hrehorovou v právní věci žalobce: **T.N.V.**, nar. X, stát. přísl. Vietnam, t.č. bytem X, zastoupeného: JUDr. Lilkou Horákovou, advokátkou se sídlem Drtinova 24, 150 00 Praha 5, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 3. 2013 č.j.: CPR-13179-2/ČJ-2012-930310-V238,

t a k t o :

- I** **Rozhodnutí ze dne 1. 3. 2013 č.j.: CPR-13179-2/ČJ-2012-930310-V238 soud ruší a věc vrací zpět žalovanému k dalšímu řízení.**
- II.** **Žalovaný je povinen uhradit žalobci náklady řízení ve výši 8.228,- Kč k rukám právního zástupce žalobce do jednoho měsíce od nabytí právní moci tohoto rozsudku.**

O d v ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal přezkoumání v záhlaví uvedeného rozhodnutí, kterým žalovaný zamítl jeho odvolání a potvrdil rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie hl.m. Prahy ze dne 21. 10. 2012 č.j. KRPA-97010/ČJ-2012-000022. Tímto rozhodnutím bylo žalobci podle § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), uloženo správní vyhoštění a doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území byla stanovena na jeden rok. Počátek doby, pro kterou nelze umožnit vstup cizinci na území členských států Evropské Unie, stanovil správní orgán I. stupně podle § 118 odst. 1 tohoto zákona od okamžiku, kdy

cizinec pozbyl k oprávnění k pobytu na území ČR. Současně mu byla stanovena doba k vycestování dle § 118 odst. 1 citovaného zákona, a to do 30 dnů po nabytí právní moci rozhodnutí. Podle § 120a zákona správní orgán rozhodl, že se na cizince nevztahují důvody znemožňující vycestování podle § 179 stejného zákona.

Žalobce má za to, že byl napadeným rozhodnutím zkrácen ve svých právech, když správní orgány nezjistily skutečný stav věci, z něhož navíc vyvodily nesprávný závěr o neoprávněnosti jeho pobytu. Žalobce uvedl, že správní orgán vycházel z odůvodnění rozsudku Obvodního soudu v Ústí nad Labem č.j. 13 C 154/2005-36, o rozvodu manželství a bez dalšího dovodil, že žalobce se dopustil účelového obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu. V této souvislosti žalobce odkazuje na své odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí, kde namítal, že tento závěr je čistě spekulativní.

Dále žalobce vytýká správním orgánům, že při rozhodování nedostatečně zohlednily situaci žalobce. Zejména skutečnost, že na území České republiky pobýval legálně od 24. 11. 2003 do 19. 3. 2012 a to na základě povolení k dlouhodobému pobytu a do 31. 7. 2012 v dobré víře, že na území České republiky pobývá legálně. K tomu doplňuje, že na území České republiky zakotvil, vytvořil si osobní a ekonomické vazby. Má tedy za to, že mu přísluší legitimní očekávání, že bude moci na území České republiky setrvat.

Žalovaný ve vyjádření k námitkám žalobce uvedl, že jako podklad pro své rozhodnutí použil rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.02.2012, č.j. OAM-32615-10/MC-2010, o zrušení povolení k trvalému pobytu žalobce, ze kterého mimo jiné vyplývá, že dne 17.06.2004 uzavřel žalobce s paní L.M.sňatek na Městském úřadu Slaný, přičemž paní M.viděla žalobce pouze jednou a svatba měla být za úplaty 20.000,- Kč, které ale nakonec paní M.nedostala. Již v srpnu 2004 podala paní M.návrh na rozvod manželství. Manželství bylo rozvedeno rozsudkem Obvodního soudu v Ústí nad Labem č.j. 13C 154/2005-36. Z uvedeného je podle žalovaného jednoznačné, že žalobce účelově uzavřel sňatek s občanem České republiky za úplaty, navíc ke sňatku doložil neplatné doklady. Rozsudkem č.j. 13C 13/2007 Obvodního soudu Ústí nad Labem bylo rovněž rozhodnuto, že žalobce není otcem nezletilé D. M.. Předmětné rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu pod č.j. OAM-32615-10/MC-2010 nabylo právní moci dne 19.03.2012. Žalovaný připomněl, že z rozsudku o rozvodu manželství žalobce a paní M. mimo jiné vycházel zejména příslušný správní orgán rozhodující ve věcech pobytu a rovněž žalovaný neměl o jejich správnosti pochyb.

K tvrzení žalobce o jeho situaci a okolnostem pobytu na území České republiky žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a konstatoval, že sice žalobce do protokolu o vyjádření dne 31.07.2012 uvedl, že si myslí, že má vše v pořádku, nicméně také sdělil, že před dvěma roky měl dostat nějaké rozhodnutí o zrušení pobytu. Žalovaný připomíná, že účastník řízení přicestoval dne 08.12.2003 a již dne 17.06.2004 uzavřel sňatek. Žalovaný je toho názoru, že pokud cizinec získá povolení k trvalému pobytu obcházením českých zákonů (za úplaty a na základě neplatných dokladů) a měl povědomí o tom, že bylo vydáno rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu, nelze se domáhat legálnosti pobytu na území České republiky, a výhod z toho vyplývajících. Z těchto důvodů žalovaný odmítl námitku žalobce, že žil v dobré víře, že je jeho pobyt na území legální.

Městský soud v Praze přezkoumal dle § 75 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s.ř.s.“) napadené rozhodnutí a jemu předcházející řízení v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů a vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Po zhodnocení uvedených skutečností dospěl soud k závěru, že žaloba **je důvodná**.

Stěžejní argumentace žalobce spočívá v tom, že žalovaný se nezabýval přiměřeností uděleného vyhoštění a že v tomto směru nezjistil skutečný stav věci.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uděleno správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců. Podle tohoto ustanovení policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Správní orgány a zejména žalovaný při svém rozhodování vycházel ze skutečnosti, že žalobce pobýval na území České republiky ode dne 18.04.2012, kdy mu byl ukončen trvalý pobyt (rozhodnutím Ministerstva vnitra České republiky. Odborem azylové a migrační politiky o zrušení trvalého pobytu) až do dne 31.07.2012, kdy se dostavil na pracoviště výše uvedeného správního orgánu, bez platného víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V této souvislosti žalovaný konstatoval, že toto rozhodnutí bylo prokazatelně doručeno právnímu zástupci účastníka řízení dne 01.03.2012, tj. nabylo právní moci dne 19.03.2012. Na základě těchto skutečností byl účastník řízení dle ustanovení § 27 odst. 2 zákona č. 273/2008 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zajištěn. Správní orgán I. stupně následně dne 21.10.2012 vydal napadené rozhodnutí.

K námitce žalobce, že mu nelze přičíst k tíži protiprávní jednání matrikářky, žalovaný opětovně poukázal na rozhodnutí Ministerstva vnitra České republiky, Odboru azylové a migrační politiky ze dne 10.02.2012 o zrušení povolení k trvalému pobytu dle ustanovení § 871 odst. 1 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb. Právě z něho vyplývá závěr, že žalobce účelově uzavřel sňatek s občanem České republiky za úplaty, v tomto případě slíbenou odměnu 20.000,- Kč, s cílem získat povolení k trvalému pobytu na území České republiky. Navíc účastník řízení doložil ke sňatku neplatné doklady. Žádost o rozvod podala pí. Lucie M. necelé dva měsíce po svatbě, přičemž slíbenou odměnu nakonec nedostala. Poukázal i na odůvodnění rozsudku, kde je mimo jiné uvedeno, že po svatbě se manželé viděli pouze jednou. Na základě těchto skutečností má žalovaný za prokázané, že žalobce se dopustil účelového obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

Při rozhodování vzal žalovaný v potaz, že žalobce se dostavil na pracoviště Ministerstva vnitra České republiky dobrovolně. Vycházel i z jeho výpovědi, že před dvěma roky dostal nějaké rozhodnutí o zrušení pobytu, nicméně měl za to, že má vše v pořádku a neví o tom, že by měl zrušený současný pobyt. Žalovaný je toho názoru, že žalobci muselo být zřejmé, že mu povolení k trvalému pobytu účastníka řízení bude zrušeno, neboť se prokazatelně dopustil obcházení zákona s cílem získat povolení k trvalému pobytu.

Žalovaný vycházel i z výpovědi manželky žalobce, která do protokolu mimo jiné uvedla, že dne 10.03.2010 s žalobcem uzavřeli ve Vietnamské socialistické republice manželství. O skutečnosti, že byl účastníku řízení zrušen trvalý pobyt a na území České republiky se tedy nachází neoprávněně nevěděla. I přesto, podle žalovaného, si žalobce musel být vědom následků vyplývajících z účelového manželství s Lucií M.. Neztotožnil se tak s žalobcem v tom, že žil v dobré víře, že se na území nachází oprávněně, a to na základě povolení k trvalému pobytu.

K námitce žalobce ohledně neseznámení se s rozhodnutím o zrušení povolení k dlouhodobému pobytu svým zástupcem, žalovaný uvedl, že toto rozhodnutí bylo prokazatelně doručeno dne 01.03.2012 JUDr. Zdeňku Koschinovi, s tím, že správní orgán rozhodující o správním vyhoštění není kompetentním orgánem se vyjadřovat k vztahu účastníka řízení k právnímu zástupci. V případě, že účastník řízení nebyl informován právním

zástupcem o rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu na území České republiky, případně by došlo k chybě v komunikaci mezi právním zástupcem a účastníkem řízení, nelze toto přičítat k tíži správního orgánu.

K otázce nepřiměřeného zásahu do rodinného a soukromého života žalovaný odkázal na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), jehož interpretací se Nejvyšší správní soud zabýval v řadě rozhodnutí. Z nich podle žalovaného vyplývá, že zásahem do soukromého a rodinného života, který si cizinec na území České republiky vytvořil, by v souvislosti s čl. 8 Úmluvy mohl být zpravidla pouze dlouhodobý zákaz pobytu, který by právě svou délkou mohl dosáhnout intenzity nepřiměřeného zásahu ve smyslu judikatury Evropského soudu pro lidská práva ve Štrasburku. Výjimkou by pak mohl být pouze případ, kdy by nepřiměřeným zásahem do rodinné či osobní vazby byla již pouhá nutnost jeho vycestování. Žalovaný nepopírá, že vztahem zakládajícím rodinný život je pak v první řadě vztah manželů v zákonném a skutečném manželství, což v případě žalobce bylo naplněno. Připomněl však, že ustanovení čl. 8 Úmluvy neukládá státu všeobecný závazek respektovat volbu dotčených osob ohledně země jejich společného pobytu, resp. napomáhat rozvíjení vztahů mezi nimi. Žalovaný dospěl k závěru, že nutnost vycestování nepředstaví natolik zásadní zásah do osobního života žalobce. Na druhou stranu nezpochybnil vztah žalobce k manželce, či k dceři. Ztotožnil se se správním orgánem I. stupně, podle něhož žalobce se svými rodinnými příslušníky může bezesporu žít kdekoli v místě, kde budou mít všichni legální pobyt,

Žalovaný vyslovil, že správní vyhoštění představuje vždy určitý zásah do soukromého nebo rodinného života cizince, a proto je třeba v každém individuálním případě posuzovat proporcionalitu mezi veřejným zájmem na vyhoštění cizince a zájmem nad ochranou soukromého a rodinného života cizince. V této souvislosti konstatoval, že v případě žalobce je zřejmá snaha pobývat i nadále na území České republiky, což dovodil, z účelově uzavřeného manželství.

K námitce žalobce, že pobýval na území České republiky většinou legálně a později v dobré víře, že je jeho pobyt legální, určitým způsobem zde zakotvil a vytvořil si různé osobní a ekonomické vazby, žalovaný uvedl, že žalobce přicestoval na území České republiky dne 08.12.2003 letecky na platné vízum, za účelem podnikání. Dne 17.06.2004 uzavřel manželství s Lucií M., který byl rozsudkem Okresního soudu Ústí nad Labem rozveden, na základě čehož bylo dne 16.08.2010 zahájeno řízení o zrušení povolení k trvalému pobytu. Odvolací orgán nepřisvědčil námitce žalobce, dle které pobýval na území České republiky legálně, potažmo v dobré víře, že jeho pobyt je legální, neboť jak vyplývá ze spisového materiálu již po 7 měsících účelově uzavřel manželství na základě čehož mu byl povolen trvalý pobyt na území České republiky. Žalovaný neodhlédl od toho, že žalobce získal povolení k trvalému pobytu obcházením českých zákonů a tento pobyt byl od samého počátku nezákonný, tj. až do dne 19.03.2012, kdy nabylo rozhodnutí o zrušení povolení k trvalému pobytu právní moci. Právě tímto zdůvodnil, že rozhodnutím nedojde k nepřiměřenému zásahu do soukromého a rodinného života, přičemž ze spisového materiálu nikterak neshledal, že by účastník řízení navázal na území České republiky společenské či kulturní vazby.

Jak bylo výše uvedeno, žalobci bylo uloženo správní vyhoštění pro naplnění skutkové podstaty ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bodu 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie vydá rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na tři roky, pobývá-li cizinec na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu.

Žalobce tuto skutečnost v žalobě nepopíral. V odvolání žalobce namítal, že zde pobýval v dobré víře a že se nedověděl od právní zástupkyně o tom, že mu byl zrušen trvalý

pobyt. S touto argumentací se žalovaný vypořádal tak, že není oprávněn posuzovat vztah mezi právním zástupcem a účastníkem řízení. Podle názoru soudu bylo namístě, aby žalovaný požádal právního zástupce o sdělení, jakým způsobem informovala svého klienta tak, aby mohl ověřit pravdivost tvrzení žalobce.

Stěžejní argumentace žalobce však směřuje proti posuzování možného porušení práva na respektování rodinného či soukromého života. Správní soudy při posuzování této otázky vychází především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), vztahující se ke čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“). Tato judikatura zohledňuje zejména: (1) rozsah, v jakém by byl rodinný nebo soukromý život narušen, (2) délku pobytu cizince ve smluvním státě, který hodlá cizince vyhostit, (3) rozsah sociálních a kulturních vazeb na tento stát, (4) existenci nepřekonatelné překážky k rodinnému či soukromému životu v zemi původu, např. nemožnost rodinného příslušníka následovat cizince do země jeho původu, (5) „imigrační historii“ cizince, tedy porušení pravidel cizineckého práva v minulosti, (6) povahu a závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizincem (viz např. rozsudek velkého senátu ze dne 18. 10. 2006, Üner proti Nizozemsku, č. 46410/99, body 57-58, a rozsudky ze dne 31. 1. 2006, Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, stížnost č. 50435/99, bod 39, či ze dne 28. 6. 2011, Nunez proti Norsku, stížnost č. 55597/09, bod 70). Všechna uvedená kritéria je třeba posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku. Právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy totiž není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu.

V této souvislosti je třeba připomenout i rozsudek Evropského soudu pro lidská práva, ve věci *Boultif v. Švýcarsko* ze dne 2. srpna 2001, Sbírka rozsudků a rozhodnutí 2001-IX, § 39, 41 a 46, v němž byla uznána důležitost zajištění ochrany rodinného života státních příslušníků Společenství s cílem odstranit překážky výkonu základních svobod zaručených Smlouvou. Je zejména nepochybné, že vyhoštění osoby ze země, kde žijí její blízcí příbuzní, může představovat zásah do práva na respektování rodinného života, tak jak je zakotveno v článku 8 EÚLP, které je jedním ze základních práv, která jsou v právním řádu Společenství podle ustálené judikatury Soudního dvora chráněna. Takový zásah je v rozporu s EÚLP, pokud nesplňuje požadavky odstavce 2 téhož článku, a sice pokud není „v souladu se zákonem“, nepřihlíží k jednomu nebo více cílům legitimním z pohledu uvedeného odstavce a není „nezbytný v demokratické společnosti“, tedy odůvodněný naléhavou společenskou potřebou, a zejména přiměřený sledovanému legitimnímu cíli.

Z citovaného rozsudku vyplývá, že je mimo jiné nutno vždy hledat odpověď na otázku, „kde se nachází správná rovnováha mezi přítomnými legitimními zájmy“, přičemž Soudní dvůr také odkazuje na judikaturu Evropského soudu pro lidská práva, která vyslovuje podmínku přiměřenosti zásahu k sledovanému legitimnímu cíli. Je tak zřejmé, že ve vztahu k přípustným omezením volného pohybu osob z důvodu veřejného pořádku dle čl. 45 odst. 3 SFEU je základním požadavkem proporcionalita mezi intenzitou omezujícího opatření a důvody pro jeho přijetí.

Je třeba připomenout, že zasáhnout do rodinného života a práva na volný pohyb v důsledku vyhoštění lze tehdy, pokud dojde k porušení veřejného pořádku. Podle bodu 14 preambule Úmluvy může pojem veřejného pořádku zahrnovat odsouzení za spáchání závažného trestného činu a vztahuje se například na případy podpory terorismu nebo extremistických postojů. Směrnice zjevně vyžaduje, aby bylo k zamítnutí žádosti z důvodu veřejného pořádku přistoupeno výhradně v situacích, kdy se cizinec dopustí jednání (nebo

alespoň existuje jasná hrozba takového jednání), které představuje dostatečně závažné ohrožení základního zájmu společnosti, typicky v podobě nejzávažnější trestné činnosti.

Pouze v těchto případech lze totiž hovořit o přiměřenosti opatření odloučení od nejbližší rodiny vzhledem k jednání, které bylo důvodem pro přijetí opatření.

Zároveň je potřeba dodat, že výše uvedené neznamena jakousi absolutizaci práva na rodinný život, kterému bude nutno vždy ustoupit při zvažování odepření vstupu cizince na území České republiky, jeho pobytu na tomto území či trvalého pobytu apod. je však třeba uznat, že cizincům, kteří již mají na území České republiky integrovanou rodinu, je poskytována vyšší ochrana oproti ostatním cizincům.

Výkladem pojmu „veřejný pořádek“ se zabýval i Nejvyšší správní soud v rozšířeném senátu, kdy v Usnesení č. j. 3 As 4/2010 učinil závěr, že za narušení veřejného pořádku lze považovat jen takové jednání, které představuje skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. Za takové nelze považovat obcházení zákona o pobytu cizinců či uzavření nelegálního sňatku s cílem získat trvalý pobyt na území ČR.

V souzené věci je nepochybné, že žalobce má na území ČR manželku a dítě, s nimiž žije ve společné domácnosti, kterou žalobce zabezpečuje z peněz získaných legální prací. Podle názoru soudu správní orgány zjistily skutečný stav věci, neboť ze spisového materiálu vyplývá, že ověřily pravdivost všech tvrzení žalobce, nicméně nesprávně posoudily závažnost jednání žalobce. Soud je také toho názoru, že nelze bez dalšího učinit závěr, že rodina může žít v jiné zemi, kde budou mít všichni její členové povolení k pobytu.

Vzhledem k výše uvedenému, soud napadené rozhodnutí ruší pro nezákonnost podle § 78 odst. 1 s.ř.s.

Výrok o náhradě nákladů řízení je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 1 s.ř.s., podle kterého má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Náklady vynaložené žalobcem na dané řízení představují náhradu nákladů právního zastoupení spočívající v odměně za 2 úkony (§ 11 písm. a, d vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění účinném od 1. 1. 2013– tj. převzetí zastoupení a písemné podání k soudu) právní služby v částce 3.100,- Kč za jeden úkon, celkem 6.200,- Kč (§ 7, § 9 odst. 3 písm. f, vyhlášky č. 177/1996 Sb.) a náhradu hotových výdajů v částce 300,- Kč za jeden úkon, celkem 600,-Kč (§ 13 odst. 3 téže vyhlášky). Právní zástupce prokázal soudu, že je plátcem DPH, a proto se částka zvyšuje o 1.428,- Kč. Žalovaný je tedy povinen zaplatit žalobci celkem 8.228,- Kč.

P o u ě n í:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 17. dubna 2013

JUDr. Miroslava Hrehorová v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Ivana Viterová